

KINH ĐẠI BẢO TÍCH

QUYỂN 58

Hán dịch: Đời Đại Đường, Tam Tạng Pháp sư Thực-xoa-nan-đà, người nước Vu Điền.

Pháp hội 15: THỌ KÝ VĂN-THÙ-SỬ-LỢI (Phần 1)

Tôi nghe như vậy:

Một lúc nọ Đức Phật ở thành Vương xá, núi Kỳ-xà-quật cùng chúng Tỳ-kheo một ngàn người, tám vạn bốn ngàn Bồ-tát, bậc thượng thủ có Bồ-tát Văn-thù-sử-lợi, Bồ-tát Quán Thế Âm, Bồ-tát Đắc Đại Thế.

Lại có bảy mươi hai ức chư Thiên đều hướng đến Bồ-tát đạo, lại có Tứ Thiên vương, Thiên đế Thích Đề-hoàn Nhân, Phạm Thiên vương cùng chư Thiên quyển thuộc đều năm muôn hai ngàn vị cũng đều hướng đến Bồ-tát đạo. Có bốn A-tu-la vương cùng quyển thuộc vô lượng chúng.

Có bảy vạn hai ngàn đại Long vương như Long vương Nan-đà, Long vương Bạt-nan-đà, Long vương Bà-lưu-na, Long vương Ta-kiệt-la, Long vương Trì Đại Địa, Long vương Vô Nhiệt Não, Long vương Cao Thắng, Long vương Phục Ma, Long vương Tối Thắng, Long vương Nguyệt Thượng... làm bậc thượng thủ.

Lại có vô lượng Dạ-xoa vương, như Dạ-xoa vương Kim-tỳ-la, Dạ-xoa vương A-tra-bạc-câu, Dạ-xoa vương Tô-chi-lộ-ma, Dạ-xoa vương Diệu Ý, Dạ-xoa vương Diệu Tuệ, Dạ-xoa vương Diệu Tướng, Dạ-xoa vương Phổ Sắc, Dạ-xoa vương Bất Động, Dạ-xoa vương Hữu Lực, Dạ-xoa vương Đại Lực... làm bậc thượng thủ.

Đại chúng như vậy cùng chung họp tại pháp hội.

Bấy giờ trong thành Vương xá, quốc vương, đại thần và hàng bốn chúng, cùng trời, rồng, tám bộ chúng, nhân phi nhân đều mang y phục, đồ uống ăn, mừng mừng, thuốc men, các vật cần dùng đến chỗ Như Lai mà cung kính cúng dường, tôn trọng tán thán.

Một ngày kia, sáng sớm Đức Thế Tôn đắp y, mang bát cùng các Tỳ-kheo đại chúng hướng đến thành Vương xá cung vua A-xà-thế. Thần lực của Phật phóng trăm ngàn tia sáng màu đẹp, trăm ngàn âm nhạc đồng thời hòa tấu, mưa những hoa đẹp như hoa Ưu-bát-la, hoa Bát-đầu-ma, hoa Câu-vật-đầu, hoa Phân-đà-lợi rơi xuống lả tả.

Do thần lực của Đức Phật, nên chỗ nào Đức Như Lai bước đến đều có hoa sen báu xuất hiện lớn như bánh xe, cọng bằng bạc, cánh bằng vàng, tua bằng Tỳ-lưu-ly. Trong đài hoa có hóa Bồ-tát ngồi kiết già. Các Bồ-tát ấy cùng hoa sen báu bay vòng bảy lần quanh thành Vương xá rồi nói kệ rằng:

*Đại Đạo Sư đáng kính cúng dường
Lợi lạc chúng sinh khiến an ổn
Đủ uy đức lớn tâm tịch tĩnh
Bậc đời nương nhờ sẽ vào thành.
Ai muốn xa rời khổ sinh tử
Hoặc thích dạo chơi ở Thiên cung
Hoặc ai muốn phá các ma quân*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Phải gần Đấng Pháp Vương diệu biện.
Phật khó nghe danh nay xuất hiện
Trải trăm ngàn kiếp tu các hạnh
Dùng tâm đại Bi đi thế gian
Đấng đáng kính ấy sẽ vào thành.
Từng hành vô lượng, vô biên xả.
Nam nữ thê thất và ngôi vua
Đầu, mắt, tai, mũi và chân tay
Y phục uống ăn thấy đều xả,
Đã tu vô lượng đức bố thí
Chứng được vô thượng Nhất thiết trí
Dùng thí điều tâm chắc công hạnh
Tịnh giới không khuyết bậc Đại nhân
Thành tựu vô lượng đức nhẫn nhục.
Đấng tâm tịch tĩnh sẽ vào thành
Câu-chi kiếp hành đại tinh tấn
Thương chúng sinh khổ quên mỗi mệt
Đầy đủ vô lượng, vô tỷ thiện
Đấng Phạm Âm sẽ vào Vương xá.
Trí tuệ vô lượng không ai sánh
Dường như hư không không ngăn mé
Tối thắng Thế Tôn giới đức đủ
Tu hết các hạnh trí thanh tịnh.
Phá tan quân ma hay cứu khổ
Được ở ngôi cao yên bất động
Pháp Vương Vô Thượng chuyển pháp luân
Đấng Thích Sư Tử sẽ vào thành.
Nếu muốn thành Phật hiện ra đời
Ba mươi hai tướng để trang nghiêm
Phải phát tâm vô thượng Bồ-đề
Kính trọng cúng dường Đức Như Lai.
Nếu muốn bỏ hẳn tham, sân, si
Và cùng xa rời các phiền não
Phải mau thân cận Thích Sư Tử
Cung kính dâng lên đồ cúng dường.
Nếu muốn được thành Thích, Phạm vương
Trăm ngàn quyến thuộc cùng tùy tùng
Luôn thọ các khoái lạc Thiên cung
Phải mau thân cận Thích Sư Tử.
Muốn làm Thánh Luân vương bốn cõi
Nguyện được bảy báu đều thành tựu
Ngàn con vương tử đều dũng kiện
Phải mau cúng dường Đấng Tối Thắng.
Muốn làm trưởng giả chủ trong ấp
Của cải thêm rộng nhiều vô lượng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Quyển thuộc sắc tướng đều siêu luân
Phải mau cúng dường Thích Sư Tử.
Đã được giải thoát và sẽ được
Đều do nghe Phật pháp tịch tĩnh
Đáng Thế Tôn khó được gặp gỡ
Phải nghe câu cam lộ vô ưu.*

Trong thành Vương xá, nam nữ già trẻ vô lượng chúng sinh nghe lời kệ ấy đều được khai ngộ, mọi người mang hương hoa, phan lọng, vô lượng âm nhạc đến chỗ Đức Như Lai nhất tâm chiêm ngưỡng hớn hởi vui mừng cung kính cúng dường.

Lúc Đức Thế Tôn vào thành chân vừa đạp ngạch cổng thành, mặt đất toàn thành chấn động sáu cách, mưa hoa rất đẹp và các âm nhạc. Chúng sinh trong thành, người mù được thấy, người điếc được nghe, người cuồng tỉnh trí, người trần truồng được y phục, người đói được ăn, người nghèo có cửa. Các chúng sinh ấy cũng chẳng bị não bức vì tham, sân, si, kiêu mạn. Họ đều có lòng Từ đối với nhau như cha con thân thuộc. Trong tiếng nhạc ấy nói kệ:

*Đại Trưởng Phu mười Lục
Tối thắng Nhân Sư Tử
Vào đô thành lợi người
Chúng sinh được an vui:
Đui mù được thấy sắc
Điếc lác được nghe tiếng
Điên cuồng tâm trí tỉnh
Lỏa lồ được y phục
Đói khát được uống ăn
Nghèo cùng được cửa cải.
Lại ở trên hư không
Trăm ngàn ức chư Thiên
Đồng vì cúng dường Phật
Hòa tấu các âm nhạc.
Đáng Thập Lục oai đức
Nay vào trong thành này
Trong thành sáu thứ động
Đó là khắp động thủy.
Chúng sinh khỏi kinh sợ
Đều được rất vui mừng
Mà nay trong thành này
Tất cả các chúng sinh
Chẳng bị tham, sân, si
Tật đổ làm bức não.
Vui mừng đầy thân tâm
Lòng Từ đối đãi nhau
Nguyện Phật mau vào thành
Làm an vui chúng sinh.
Lúc Thế Tôn vào thành
Khắp phóng quang minh lớn*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Trời người đều tấu nhạc
Vui thích nơi tâm ý.
Các sự lạ như vậy
Có nhiều vô lượng thứ
Trời, Người, A-tu-la
Tất cả đều chiêm phụng.*

Lúc ấy thành Vương xá có vị Bồ-tát trưởng giả tử tên Tồi Quá Cữu ở trong đường phố xa thấy Đức Thế Tôn tướng mạo rất đoan trang sáng ngời, các căn tĩnh lặng, người thấy không nhàm chán, an trụ Xa-ma-tha điều phục tối thượng, điều phục các căn như giỏi điều phục voi, chánh niệm chẳng loạn như ao nước trong, thân trang nghiêm với ba mươi hai tướng. Bồ-tát Tồi Quá Cữu thấy Đức Phật sinh lòng tin thanh tịnh, rất tôn trọng đến lễ chân Phật đi nhiều ba vòng rồi đứng qua một bên.

Lại có vô lượng trăm ngàn chúng sinh đồng đến chỗ Đức Phật. Vô số chư Thiên đứng trên không chấp tay cung kính tôn trọng đánh lễ.

Bồ-tát Tồi Quá Cữu bạch Đức Phật:

– Bạch Thế Tôn! Bồ-tát thành tựu bao nhiêu pháp mau chứng quả vị Giác ngộ cao tột tùy sở nguyện trang nghiêm thanh tịnh Phật độ?

Vì muốn điều phục các chúng sinh, vì thương xót Tồi Quá Cữu, Đức Thế Tôn đến chợp ở giữa đại chúng tuyên nói:

– Này thiện nam! Bồ-tát thành tựu một pháp mau chứng đắc quả vị Giác ngộ cao tột tùy sở nguyện trang nghiêm thanh tịnh Phật độ. Gì là một pháp? Này thiện nam! Bồ-tát đối với tất cả chúng sinh vì thực hành đại Bi nên do chí nguyện thù thắng mà phát Bồ-đề tâm.

Thế nào gọi là do chí nguyện thù thắng mà phát Bồ-đề tâm? Đó là người đã phát Bồ-đề tâm rồi thì cho đến việc ác rất nhỏ cũng trọn chẳng làm. Chẳng làm những gì? Đó là tham, sân, si cùng những cử chỉ cợt đùa của người tại gia thấy đều xa rời. Nếu là người đã xuất gia thì chẳng còn hy vọng danh lợi cung kính mà an trụ nơi pháp tu hành xuất gia.

Thế nào là pháp tu hành xuất gia? Đó là như thật ngộ nhập tất cả các pháp.

Những gì là tất cả pháp được ngộ nhập? Đó là uẩn, giới, xứ, hữu vi, vô vi.

Thế nào là ngộ nhập? Đó là quan sát ngũ uẩn tịch diệt như huyễn không vô sở hữu. Lúc ngộ nhập như vậy, chẳng thấy ngộ nhập, vô giác vô tư, tất cả phân biệt thấy đều tịch diệt. Ở nơi các uẩn nếu ngộ nhập như vậy, tức là ngộ nhập tất cả pháp. Đây gọi là pháp tu hành xuất gia.

Lúc Bồ-tát tu hành như vậy vẫn chẳng rời bỏ các chúng sinh. Vì sao? Như chỗ mình quan sát, Bồ-tát đem dạy lại chúng sinh, mà vẫn chẳng thấy có pháp và chúng sinh.

Này thiện nam! Đây gọi là Bồ-tát thành tựu một pháp mau chứng quả vị Giác ngộ cao tột, cũng làm cho Phật độ được đầy đủ viên mãn.

Phật nói pháp ấy rồi, Bồ-tát Tồi Quá Cữu được Vô sinh nhẫn, vui mừng hớn hở bay lên hư không cao bảy cây đa-la. Trong đại chúng ấy hai ngàn người phát Bồ-đề tâm, một vạn bốn ngàn chúng trời và người xa rời trần cấu, ở trong các pháp được Pháp nhãn thanh tịnh.

Đức Thế Tôn mỉm cười, từ điện môn phóng các thứ tia sáng màu chiếu suốt vô lượng thế giới. Chiếu xong, tia sáng màu ấy trở lại nhiều quanh Phật ba vòng rồi lại trở vào trên đỉnh Đức Phật.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tôn giả A-nan chỉnh y phục để hở vai áo bên phải, gối phải chấm đất, chấp tay ở trước Phật cung kính mà nói kệ rằng:

*Đại sư sức tự tại
Đến bờ kia các pháp
Thế Tôn Nhất Thiết Trí
Duyên gì hiện mỉm cười?
Đấng Thập Lực Thiện Thệ
Hay làm những lợi ích
Suốt thấu cả ba đời
Duyên gì hiện mỉm cười?
Rõ tâm hành chúng sinh
Thượng, trung, hạ sai biệt
Biết ý tưởng vô ngại
Mong Phật tuyên nói cho.
Ức do-tha chư Thiên
Đều đến đánh lễ Phật
Mong Phật phát diệu âm
Tế độ người khát ngưỡng.
Thẳng định đến bờ kia
Trí tuệ cũng đến bờ
Rời xa những lầm lẫn
Duyên gì Phật mỉm cười?
Trăm ngàn chúng chư Thiên
Vì chánh pháp đến họp
Vô lượng các Tỳ-kheo
Chấp tay đều nguyện nghe
Hòa tấu các âm nhạc
Cúng dường Đức Như Lai.
Lành thay! Phật Thế Tôn
Mong giải quyết chúng nghi.*

Đức Phật bảo A-nan:

–Nay ông có thấy Bồ-tát Tội Quá Cữu bay lên hư không chẳng?

–Bạch Thế Tôn! Con có thấy.

–Này A-nan! Sau đây sáu vạn hai ngàn a-tăng-kỳ kiếp, Tội Quá Cữu sẽ thành Phật tại thế giới này hiệu là Tịch Tĩnh Điều Phục Âm Thanh Như Lai đủ mười đức hiệu. Kiếp ấy tên Ly nhiệt não, quốc độ công đức trang nghiêm, đại chúng Thanh văn, Bồ-tát như Đức Như Lai Bất Động tại thế giới Diệu hỷ.

Bấy giờ Đức Thế Tôn cùng các vị Tỳ-kheo thẳng đến cung vua A-xà-thế theo thứ tự trái tòa mà ngồi. Nhà vua đem các thứ uống ăn tự tay cúng dường Phật và Tăng, cũng dâng lên Đức Phật y phục thượng diệu. Cúng dường xong, vua ngồi lên ghế thấp trước Phật chấp tay bạch:

–Bạch Thế Tôn! Phần hận sân não từ đâu sinh? Ngu si vô trí từ đâu diệt?

Đức Phật nói:

–Này Đại vương! Phần hận sân não từ ngã và ngã sở sinh. Nếu chẳng biết được công đức và lỗi lầm của ngã và ngã sở thì gọi là vô trí. Nếu như thật biết ngã và ngã sở

ấy thì tức là chẳng phải trí, chẳng phải chẳng phải trí.

Đại vương nên biết! Tất cả các hành, nghĩa là tới không từ đâu, đi không chỗ đến. Nếu không lai khứ thì không sinh diệt. Nếu không sinh diệt thì trí và vô trí ấy cũng đều không. Vì sao? Không có chút pháp nào mà có thể biết rõ sinh cùng chẳng phải sinh. Nếu rời năng tri thì là tri vậy.

Vua A-xà-thế bạch Phật:

–Như Lai rất hy hữu, khéo nói pháp như vậy! Nay tôi thà được nghe pháp mà chết, chớ chẳng mong luống sống.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn vì vua A-xà-thế mà khuyến phát khai hiểu làm cho vua vui mừng rồi, liền trở lại núi Kỳ-xà-quật, rửa chân xong trải tòa ngồi nhập Tam-muội. Vì pháp thí nên lúc xế trưa Đức Phật từ Tam-muội dậy. Các Đại Bồ-tát và chúng Thanh văn đều từ chánh định dậy.

Bấy giờ Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi cùng bốn vạn hai ngàn Thiên tử cùng hướng đến Đại thừa, Di-lặc Bồ-tát cùng chung năm ngàn chúng Bồ-tát Dũng Mãnh Lôi Âm cùng chung năm trăm chúng Bồ-tát, vua A-xà-thế cũng đem quyến thuộc cùng chung đến chỗ Đức Thế Tôn, đánh lễ chân Phật lui ngồi một phía. Thành Vương xá lại có vô lượng trăm ngàn chúng sinh đồng đến núi Kỳ-xà-quật, chỗ Đức Như Lai đánh lễ chân Phật lui ngồi một phía.

Thừa oai thần của Phật, Xá-lợi-phất đứng dậy để hở vai áo bên phải gối phải chấm đất, chấp tay cung kính bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn! Trước đây Đức Như Lai ở tại chợ trong thành Vương xá đã vì Bồ-tát Tồi Quá Cữu mà nói tóm lược về công đức trang nghiêm thanh tịnh Phật độ Đại Bồ-tát. Lành thay! Đức Thế Tôn! Nguyên Đức Phật nói rộng về các Bồ-tát thực hành hạnh không thoái chuyển Bồ-đề, dứt các phiền não, nghiêm tịnh Phật độ viên mãn đại nguyện, tu hành đầy đủ các Ba-la-mật-đa, xa rời bậc Thanh văn, Bích-chi-phật, noi theo dấu đi của Như Lai, hàng phục chúng ma chế ngự các ngoại đạo, đủ Nhất thiết trí chuyển diệu pháp luân. Bồ-tát như vậy dù chưa được Nhất thiết chủng trí mà có thể quyết định lợi ích an lạc vô lượng chúng sinh. Trong hội này, các thiện nam, thiện nữ được nghe pháp ấy rồi sẽ vui mừng tu hành.

Đức Thế Tôn tự nghĩ: “Nay ta thuyết pháp chẳng phải chỉ vì đại chúng hiện tiền, ta phải thị hiện thần biến.”

Đức Thế Tôn phóng trăm ngàn ức tia sáng màu đẹp, mỗi tia sáng chiếu khắp trăm ngàn ức thế giới mười phương, tất cả nhật nguyệt, châu ma-ni, điện lửa trời, rồng đều bị chói lớt tất cả, cho đến tất cả núi rừng cây cối vì ánh sáng Phật chiếu suốt nên không hiện được bóng.

Đức Thế Tôn lại thị hiện tiếng đảnh hắng oai đức, tiếng ấy vang đến thế giới mười phương.

Về phương Đông cách đây tám mươi bốn hằng hà sa côi Phật, có thế giới tên Phổ quang minh hiện có Phật hiệu Tập Cát Tường Vương. Thế giới ấy không có danh từ Thanh văn, Bích-chi-phật, chỉ có Bồ-tát đầy đủ. Mỗi Bồ-tát đều có trăm ức bất thoái Bồ-tát làm quyến thuộc. Trong chúng Bồ-tát ấy, có một Bồ-tát tên Pháp Thượng. Tại sao lại tên là Pháp Thượng? Vì Bồ-tát ấy ở trước chúng hội nghe Phật thuyết pháp rồi bay lên hư không cao bảy cây đa-la, tự ẩn thân mình mà nói pháp môn Bồ-tát tạng tên là Câu Đà-la-ni Kim cang. Chúng hội ấy đều nghĩ rằng: “Tất cả các pháp đều chỉ có tiếng gọi mà thôi. Vì sao? Vì như Bồ-tát Pháp Thượng chẳng hiện thân tướng chỉ nghe tiếng nói thôi. Tiếng ấy

không thể tánh như thân tướng kia, đã rời thấy nghe thì tức là pháp tánh.” Lúc nói pháp ấy, trong pháp hội có vô lượng đấng Bồ-tát xa thấy Bồ-tát Pháp Thượng ở thế giới ấy. Lại thấy ở thế giới này, Phật phóng quang minh và nghe tiếng đảnh hăng của Phật vang khắp thế giới ấy. Các Bồ-tát ấy đồng đến chỗ Đức Phật Tập Cát Tường Vương đảnh lễ chân Phật rồi đứng một phía. Bồ-tát Pháp Thượng bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Có nhân duyên gì mà hiện thọa ứng này?

Đức Phật Tập Cát Tường Vương nói:

–Này Pháp Thượng! Về phương Tây cách đây tám mươi bốn hằng hà sa côi Phật, có thế giới tên Ta-bà hiện có Phật hiệu Thích-ca Mâu-ni, vì muốn triệu tập các Bồ-tát mười phương nên từ tất cả lỗ lông phóng ra tia sáng ấy, cùng phát tiếng đảnh hăng.

–Bạch Thế Tôn! Nay con muốn đến thế giới Ta-bà lễ kính cúng dường Đức Phật Thích-ca Mâu-ni và các Bồ-tát cùng muốn nghe pháp.

Đức Phật Tập Cát Tường Vương nói:

–Nên đi, nay đã phải lúc.

Pháp Thượng Bồ-tát nghĩ: “Ta phải dùng thân biến gì để qua thế giới Ta-bà lễ kính Phật Thích-ca Mâu-ni?” Nghĩ xong, liền nhập Tam-muội tên Nhất thiết trang nghiêm thân. Do sức oai thần của Tam-muội ấy làm cho tam thiên đại thiên thế giới này đầy những hoa đẹp chứa cao đến gối, trăm ngàn âm nhạc đồng trời, phan lọng báu nhiều thứ trang nghiêm, lại có hương thơm xông khắp mọi nơi như cung trời Tha hóa tự tại.

Hiện thân biến rồi, Bồ-tát Pháp Thượng cùng sáu mươi ba ức Đại Bồ-tát, như thời gian tráng sĩ co duỗi cánh tay, ẩn mất nơi thế giới Phổ quang minh mà hiện ra trong thế giới này đến lễ chân Phật, đi nhiều bên phải ba vòng rồi theo hướng đã đến dùng nguyện lực hóa hiện tòa sen mà ngồi.

Về phương Nam cách đây chín mươi sáu ức na-do-tha côi Phật, có thế giới tên Ly trần hiện có Phật hiệu Sư Tử Dũng Mãnh Phấn Tấn, có vô lượng Đại Bồ-tát cung kính vây quanh. Có một Bồ-tát tên Bảo Chưởng. Tại sao tên là Bảo Chưởng? Bồ-tát ấy lúc ở các côi Phật giáo hóa chúng sinh, muốn dùng bàn tay phải rờ khắp bao nhiêu thế giới thì liền làm được như ý muốn, từ tay ấy phát ra tiếng Phật, Pháp Tăng, tiếng Thích, Giới, Nhân, Tấn, Thiên, Tuệ, Từ, Bi, Hỷ, Xả..., trăm ngàn ức na-do-tha tiếng pháp bảo như vậy.

Bồ-tát Bảo Chưởng thấy ánh sáng và tiếng vang của Phật liền bạch hỏi Đức Phật Sư Tử Dũng Mãnh Phấn Tấn:

–Bạch Thế Tôn! Do duyên cớ gì mà có thọa ứng ấy?

Đức Phật nói:

–Này Bảo Chưởng! Về phương Bắc cách đây chín mươi sáu ức na-do-tha côi Phật, có thế giới tên Ta-bà hiện có Phật hiệu Thích-ca Mâu-ni, vì muốn diễn nói pháp môn Phật độ công đức trang nghiêm, họp các Bồ-tát cho nghe pháp ấy để nhiếp thọ công đức nên hiện ra điềm ứng ấy.

–Bạch Thế Tôn! Chúng con muốn qua thế giới Ta-bà kính lễ cúng dường Phật Thích-ca Mâu-ni và các Bồ-tát cùng nghe pháp.

–Này thiện nam! Chớ đi làm gì. Vì sao? Vì thế giới Ta-bà có đủ ba độc và là chỗ tụ họp của chúng sinh khổ não.

–Bạch Thế Tôn! Đức Phật Thích-ca Mâu-ni Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Đẳng Giác thấy nghĩa lợi gì mà rời côi thanh tịnh để hiện thân trong côi trước ược?

–Này thiện nam! Phật ấy thuở xưa xa phát thệ rằng: “Nguyện tôi mau thành tựu

đại Bi thường ở trong chúng sinh tệ ác thành Phật chuyển pháp luân.”

–Bạch Thế Tôn! Đức Thích-ca Như Lai thuở xưa phát nguyện đại Bi khó phát ấy nay ở trong thế giới ác. Đức Thế Tôn ấy rất là khó gặp, nay con phải qua kính lễ cúng dường.

Đức Phật Sư Tử Dũng Mãnh Phấn Tấn nói:

–Nên đi, nay đã phải lúc. Nhưng này thiện nam! Ông đến cõi ấy phải khéo quan sát cẩn thận chớ để tổn thương. Vì sao? Vì ở đó các Bồ-tát thực là khó gặp, mà các chúng sinh khác thì tâm hành hiểm độc đối trá khó điều phục được.

–Bạch Thế Tôn! Cõi ấy dù có giận hờn oán thù cũng chẳng tổn hại con được. Giả sử tất cả chúng sinh cùng tận vị lai giận hờn mắng nhiếc đến đánh đập con, con đều chịu được chẳng phiền.

Đức Phật ấy nói với tất cả các Bồ-tát:

–Này các thiện nam! Các ông nếu được như Bồ-tát Bảo Chưởng thì có thể cùng đi.

Nghe lời dạy của Phật, liền có bảy vạn hai ngàn Bồ-tát đồng thanh bạch:

–Chúng con xin cùng đi.

Bảo Chưởng Bồ-tát tự nghĩ: “Nay ta phải dùng thần biến gì để qua kính lễ Phật Thích-ca Mâu-ni và có thể làm an lạc cho vô lượng chúng sinh?” Nghĩ xong liền đưa bàn tay bên phải che trùm cả cõi tam thiên đại thiên này rồi mưa những đồ uống ăn, y phục, xe cộ, vàng bạc, lưu ly, trân châu, kha bố, san hô, bích ngọc, tùy lòng mong ước của chúng sinh đều được đầy đủ. Người thích nghe pháp liền được nghe. Lại khiến vô lượng chúng sinh nghe pháp chứng được chân thật. Cũng làm cho vô số chúng sinh bệnh khổ thọ vui vì diệu thù thắng. Hiện thần biến xong, Bồ-tát Bảo Chưởng cùng các Bồ-tát trong khoảng một niệm, ẩn nơi kia mà hiện nơi đây đến đánh lễ chân Phật nhiều bên phải ba vòng rồi theo hướng đã đến dùng nguyện lực hóa hiện đài sen mà ngồi.

Về phương Tây cách đây bảy mươi hai ức na-do-tha trăm ngàn cõi Phật, có thế giới tên Ma-ni tạng hiện có Phật hiệu Ma-ni Tích Vương. Phật độ ấy thành tựu bằng lưu ly thanh tịnh, không có Thanh văn và Bích-chi-phật, chỉ có chúng Đại Bồ-tát thanh tịnh đi đứng đến lui nơi đất lưu ly đều thấy Đức Như Lai hiện rõ ràng như trong gương sáng, thấy đầu mặt mình, thấy Phật rồi thỉnh pháp, Đức Phật ấy vì các Bồ-tát nói đại nguyện thuở trước. Các Bồ-tát ấy nghe pháp đặc nhãn.

Trong bạch hào ma-ni bảo giữa chặng mây của Như Lai phóng ánh sáng lớn chiếu khắp cõi Ma-ni tạng, tất cả ánh sáng khác đều bị chói lấp. Cõi ấy có Bồ-tát tên Thắng Trí Nguyện thấy ánh sáng ấy liền đến bạch Đức Phật Ma-ni Tích Vương:

–Bạch Thế Tôn! Có duyên cớ gì mà hiện thoại ứng ấy?

Đức Phật dạy:

–Này thiện nam! Về phương Đông cách đây bảy mươi hai ức na-do-tha trăm ngàn cõi Phật có thế giới tên Ta-bà hiện có Đức Phật hiệu Thích-ca Mâu-ni vì muốn triệu tập các Bồ-tát mà hiện điềm ứng ấy.

Bồ-tát Thắng Trí Nguyện bạch:

–Bạch Thế Tôn! Chúng con muốn qua thế giới Ta-bà kính lễ cúng dường Phật Thích-ca Mâu-ni và các Bồ-tát cùng nghe pháp.

Đức Như Lai Ma-ni Tích Vương nói:

–Nên đi, nay đã phải lúc.

Bồ-tát Thắng Trí Nguyện suy nghĩ: “Nay ta phải hiện thần biến gì để qua kính lễ Thích-ca Mâu-ni Như Lai?” Nghĩ xong liền nhập Tam-muội làm cho trong cõi này sự khổ

trong ba đường ác đều tiêu diệt mà được vui vô thượng như Tỳ-kheo được chánh định. Bảy giờ tất cả chư Thiên, thế nhân và hàng phi nhân chẳng bị tham, sân, si, mạn, nghi ác kiến các phiền não bức nhiễu và đều phát lòng Từ đối với nhau. Hiện thân biến xong, Bồ-tát Thắng Trí Nguyên cùng bốn vạn hai ngàn Bồ-tát, trong khoảng một niệm ẩn nơi cõi kia mà hiện ra nơi cõi này, đến lễ chân Phật rồi theo hướng đã đến dùng nguyện lực hóa hiện đài sen mà ngồi.

Về phương Bắc cách đây sáu vạn ba ngàn cõi Phật, có thế giới tên Thường trang nghiêm hiện có Phật hiệu Ta-la Khởi Vương. Cõi ấy chưa hề có tên người nữ, tất cả đều do hoa sen hóa sinh và tự có áo ca-sa theo thân. Lúc ấy Phật Ta-la Khởi Vương vì các Bồ-tát mà nói pháp môn Phật chủng tánh ẩn. Sao gọi là Phật chủng tánh ẩn? Đó là tối sơ phát tâm Bồ-đề tức là đủ giới Bồ-tát, nhập Bồ-tát tạng được Đà-la-ni tâm chẳng tán loạn, chẳng rời nơi xả, chứng tánh không, chánh tu Vô tướng, không chỗ nguyện cầu, tánh rời tham nhiễm, hay chứng nhập nơi uẩn giới xứ, phát khởi quan sát đều ưa cầu Phật tuệ, chân thật biết rõ tánh không sinh, chứng tất cả pháp mà không phân biệt, đầy đủ chánh kiến dứt các vọng niệm, đây gọi là Phật chủng tánh ẩn.

Trong đại chúng ấy, có Bồ-tát tên Tướng Trang Nghiêm Tinh Tú Tự Vương. Bồ-tát này có bản nguyện thù thắng, chúng sinh nào thấy thân Bồ-tát ấy thì nhất định sẽ được ba mươi hai tướng. Bồ-tát này thấy ánh sáng và nghe tiếng của Phật liền đến bạch Đức Phật Ta-la Khởi Vương:

–Do duyên cơ gì mà hiện điềm ứng ấy?

Đức Phật dạy:

–Này thiện nam! Về phương Nam cách đây sáu vạn ba ngàn cõi Phật có thế giới tên Ta-bà, có Đức Phật hiệu Thích-ca Mâu-ni vì muốn triệu tập các Bồ-tát nên hiện điềm ấy.

–Bạch Thế Tôn! Cơ sao hiệu là thế giới Ta-bà?

–Này thiện nam! Cõi ấy kham nhẫn tham, sân, si và các khổ não nên gọi là thế giới Ta-bà.

–Bạch Thế Tôn! Chúng sinh cõi ấy đều có thể nhẫn thọ được các sự đánh đập mắng nhiếc não hại chẳng?

–Này thiện nam! Chúng sinh cõi Ta-bà ấy ít có ai thành tựu được công đức nhẫn nhục, mà phần nhiều tùy thuận tham, sân, si, oán hận, triền phược.

–Bạch Thế Tôn! Nếu như vậy thì thế giới ấy chẳng nên gọi là Ta-bà.

–Này thiện nam! Thế giới ấy cũng có những thiện nam, thiện nữ tu hành Bồ-tát thừa đã từng cúng dường vô lượng chư Phật, thành tựu hạnh nhẫn nhục cứu hộ chúng sinh giải tự điều phục. Nếu bị gia hại những người này đều có thể nhẫn chịu không hề buông lung tham, sân, si. Do có những Thiện tượng phu ấy nên gọi là thế giới Ta-bà. Lại trong cõi ấy cũng có chúng sinh đầy đủ những điều ác ít biết hối lỗi, tâm họ thô dữ không tầm quý, chẳng kính Phật, chẳng trọng Pháp, chẳng mến Tăng nên thường phải đọa địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh. Đức Phật Thích-ca Mâu-ni ở trong các chúng sinh hạ liệt ấy đều nhẫn thọ được tất cả sự mạ nhục, ghét hờn, chê bai, não loạn, mắng chửi, khủng bố, tâm Phật như đại địa chẳng ai lay động được, không chỗ trái nghịch được. Nếu được cúng dường tôn trọng, tâm Phật không cao hạ cũng không ghét thương. Vì cơ đó nên thế giới ấy tên là Sa-bà.

–Bạch Thế Tôn! Chúng con được lợi lành lớn là chẳng sinh vào trong chúng sinh hạ liệt tệ ác ấy.

–Này thiện nam! Chớ có nói như vậy. Vì sao? Phương Đông Bắc có thế giới tên Diệu trang nghiêm nhân hiện có Phật hiệu Đại Tự Tại Vương. Chúng sinh cõi ấy thấy đều đầy đủ một bề an vui như Tỳ-kheo nhập Diệt tận định. Nếu có người ở cõi ấy tu phạm hạnh trăm ngàn ức năm chẳng bằng ở cõi Ta-bà tu trong khoảng khảy móng tay. Đối với chúng sinh khởi tâm Từ bi được công đức còn nhiều hơn nữa, huống là an trụ tâm thanh tịnh một ngày một đêm.

–Bạch Thế Tôn! Chúng con muốn qua thế giới Ta-bà kính lễ Phật Thích-ca Mâu-ni và các Bồ-tát cùng nghe pháp.

Đức Phật Sa-la Khởi Vương bảo Bồ-tát Tướng Trang Nghiêm Tinh Tú Tự Vương:

–Nên đi, nay đã phải lúc.

Bồ-tát ấy tự nghĩ: “Nay ta phải hiện thần thông gì để qua lễ kính Thích-ca Mâu-ni Như Lai?” Nghĩ xong liền hóa lọng báu che trùm cõi đại thiên này, có trăm ngàn muôn ức chuỗi ngọc phan báu rủ thòng giáp vòng, mưa các thứ hoa, tự nhiên trỗi trăm ngàn âm nhạc, lại khiến trong hội này hàng bốn chúng và tám bộ, Nhân phi nhân tự thấy mình có đủ ba mươi hai tướng hiện ra trong lọng báu ấy.

Hiện thần thông xong, Bồ-tát Tướng Trang Nghiêm Tinh Tú Tự Vương cùng mười ức Bồ-tát trong khoảng một niệm ẩn nơi kia hiện ra nơi đây, đến lễ chân Phật rồi theo hướng đã đến dùng nguyện lực hiện đài sen mà ngồi.

Như vậy khắp mười phương có vô lượng cõi Phật, trăm ngàn ức Bồ-tát thấy ánh sáng và nghe tiếng tăng hống của Phật, đồng thưa bạch cùng Đức Như Lai bên ấy rồi đồng qua thế giới này lễ chân Phật hiện đài sen mà ngồi.

Trong thế giới này, hàng Thích, Phạm, Hộ thế đại oai đức, chư Thiên, Bát bộ đều thấy ánh sáng và nghe tiếng Phật cũng đồng đến lễ chân Phật rồi ngồi một phía.

Bấy giờ Đức Thế Tôn hiện thần biến làm cho vô lượng Bồ-tát ở mười phương đến đều thấy cõi này công đức trang nghiêm và thân lượng của Phật cũng đồng với cõi Phật mình không chút sai khác. Nhưng các Bồ-tát ấy vẫn biết rõ cõi kia, cõi này chẳng tạp loạn.

Bồ-tát Di-lặc đứng dậy để hở vai áo bên phải, gối phải chাম đất chấp tay hướng Phật mà nói kệ rằng:

*Danh chấn mười phương trí vô lượng
Phóng đại quang minh chiếu thế gian
Tất cả chúng sinh cùng đo lường
Chẳng lường được trí tuệ Thế Tôn.
Mười phương vô lượng ức Bồ-tát
Vì cầu pháp nên đồng đến họp
Mà đều tin ưa các pháp môn
Nguyện Phật diễn nói cho vui mừng.
Như Lai giới, định và trí tuệ
Danh xưng nghe khắp mười phương cõi
Thuyết pháp vô úy như sư tử
Sáng khắp hư không như mặt trời.
Tất cả Trời, Rồng và La-sát
Và các Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni
Chúng Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di
Chấp tay thích nghe Đức Phật nói.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Quá khứ, vị lai và hiện tại
Thế Tôn nơi ấy đều biết rõ
Dùng sức thắng giải cứu quần mê
Mong giải quyết nghi cho hiểu rõ.
Thế nào trí hành của Bồ-tát
Nghiêm tịnh cõi Phật cho sáng sạch?
Thế nào thệ nguyện mau thành mãn?
Nay thỉnh Như Lai tuyên nói cho.
Thế nào không tham, giới không khuyết
Hay nhẫn các sự mắng nhục đánh
Tinh tấn tu hành không biếng lười
Giải thoát vô lượng chúng sinh khổ
Chuyên tâm ưa nhập môn Tam-muội
Ở yên cung điện thiền thanh tịnh
Ở đời lợi ích mà không nhiễm
Ví như hoa sen chẳng dính nước?
Thế nào trí tuệ xuất thế gian
Diễn nói pháp thậm thâm vi diệu
Hàng phục tất cả các chúng ma
Mau được đầy đủ Xa-ma-tha?*

